

Kariūnas

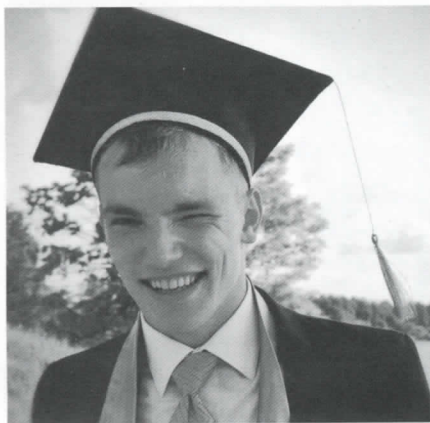
GENEROLO JONO ŽEMAIČIO LIETUVOS KARO AKADEMIJOS ŽURNALAS

ISSN 2029-6045

2014 m. Nr. 4 (123)

Krn. Artūras MACICKAS

Kario kelias – mano pasirinkimas

Kiekvienas iš mūsų į Karo akademią įstoje vadovaudamiesi tam tikromis vertybėmis. O jos, žinoma, gali būti įvairios – dvasinės, materialinės... Kai kurie tai padarė dėl vertybių, kurių geram karininkui visiškai nereikia ir kurios jam net netinka. Tikriausiai paklausę, dėl kokių priežasčių kariūnai stojo į Karo akademią, išgirstume daugybę istorijų apie tai, kokios gyvenimo patirtys, kokie jausmai, vertybės lėmė šį jų pasirinkimą. Šį kartą plačiau papasakosiu apie save.

Gimiau ir užaugau Visagine, Ignalinos atominės elektrinės darbuotojų mieste. Tai – įdomus, išskirtinis miestas. Nors, kalbant apie daugumos čionykščių žmonių mentalitetą, patriotiškumo jausmo nė su žiburiu nerasi, man visada čia gera grįžti. Išskirtinė mano gimtinė dar ir tuo, kad šiame nedideliame, dirbtinai sukurta mieste gyvena daugiau kaip keturiasdešimtys tautybių gyventojai ir tik 15 proc. sudaro lietuviai. Daugiausiai yra rusakalbių, kažkada suvažiavusių čia iš

visos buvusios Sovietų Sąjungos teritorijos gyventi ir dirbti tuo metu pastatytoje atominėje elektrinėje. Daugelis lietuvių, gyvenančių Visagine, nesunkiai išmoko plačiai buitįje vartojamą rusų kalbą ir draugiškai sugyvena neretai tautų katilu vadinamame mieste su rusais, baltarusiais, ukrainiečiais, lenkais, totoriais ir kitų tautų atstovais, puoselėjančiais savo kultūrą ir tradicijas.

Tėvai niekada nebuvo atominės elektrinės darbuotojai ir ne dėl jos,

Su geriausiai draugais po priesaikos ceremonijos (iš kairės): Artūras Macickas, Sergej Poltarakov, Dmitrij Byčkov, Edvardas Zaiko, Eimantas Gustaitis, Dmitrij Beynar, Kiril Kambekov, Aleksandr Yaremčik

Jaunųjų šaulių rikiuotė švenčiant Utenos Plk. Prano Saladžiaus šaulių 9-osios rinktinės 95-metį. Priekyje žygiuoja krn. Artūras Macickas

būdami jauni, persikėlė gyventi į Visaginą. Tiesiog mano tėviškė, mano senelių, prosenelių žemė, buvo nuo jo visai netoli – Ignalinos rajone, Stašionių ir Bieniūnų kaimuose. Labai daug laiko, būdamas dar vaikas, praleidau pas senelius.

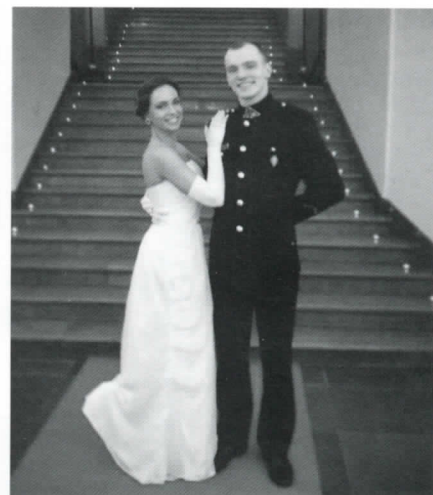
Tad vis dėlto kodėl manau, kad esu patriotas? Pirmiausia pradėdau pasakoti būtent apie savo protėvių žemę ir darbą. Mano seneliai yra smulkūs žemdirbiai. Nuo mažens, svečiuodamasis pas juos, buvau verčiamas dirbti, ir gana nemažai – vežti šieną, sėti, pjauti javus, sodinti bulves, prižiūrėti gyvulius ir kitus įvairius ūkio darbus. Man, dar vaikui, nelabai patiko, kad daug laiko, ypač vasarą, turėdavau praleisti laukuose, užuot žaidęs su draugais. Tačiau dirbant ir klausantis senelių pasakojimų apie ne vieną giminės kartą, čia kantriai triūsusią, pradėjau jausti ryšį su proseneliais, kurių jau seniai nebėra. Pradėjau jausti artumą ir jaustis savas šiose žemėse, mėgautis darbu, kurį dirbu padėdamas seneliams. Galų gale pamilau savo kraštą, savo protėvių žemę, savo tėviškę.

Pirmoji mokykla, kurioje mokiausi, buvo Visagino „Žiburio“ pagrindinė – nuostabi vieta mokytis ir augti sąžiningam Lietuvos piliečiui. Mokykla nedidelė, kai mokiausi, joje buvo apie 350 mokinių. Tikriausiai tai ir padėjo sukurti puikią atmosferą. Mokydamasis ten jautėsi lyg būtumei vienos didelės šeimos dalis. Labai šilti santykiai su mokytojais, administracija per tuos 10 mokslo metų bene labiausiai įsiminė. Tokie santykiai, manau, tikrai skatina puoselėti žmogiškąsias vertybes, padeda jaunuoliams užaugti dorais žmonėmis.

Būdamas ketvirtokas su keliais klases draugais pradėjau tarnauti Visagino Šv. apaštalo Pauliaus bažnyčioje. Patarnavimas klebonui per šv. Mišias tikrai davė savo vaisių. Kai šiek tiek paaugau, pradėjau atsiskleisti bendraudamas su žmonėmis, ėmė keistis mano požiūris į aplinkinius. Be to, „Žiburio“ mokykloje pirmą kartą išgirdau apie Lietuvos šaulių sąjungą. Mano kūno kultūros mokytojas Kęstas Jatulionis, tuo metu Utenos 9-osios rinktinės Visagino jaunųjų šaulių kuopos vadas, įtraukė į šaulių veiklą.

Į Šaulių sąjungą įstojau būdamas dvylikos. Ši organizacija, be abejo, prisidėjo prie mano patriotiškumo puoselėjimo. Iš meilės tėviškei, dalyvaujant šaulių veikloje, atsirado meilė ir visai Lietuvai. Dvylikametis, pirmą kartą pamatęs vyresnius savo rinktinės narius, kurie jau studijavo Karo akademijoje, savo tėvams pasakiau: aš taip pat studijuosiu šioje akademijoje. Bėgant metams šis noras tik stiprėjo, tad pamažu judėjau tikslo link. Žinoma, atsirando ir naujų vertybių, tačiau viduje vis kaitriau ruseno meilė Tėvynei.

Patriotizmas – svarbi, bet tikrai ne vienintelė priežastis, lėmusi mano pasirinkimą. Didžiausią įtaką, manau, man padarė noras tapti tikru vyru. Tikro vyro idealas visais laikais buvo ir dabar yra karys – garbingas, žmoniškas, stiprus, protingas, patriotiškas. Garbė man – svarbiausia vertybė. Kaip tapti tikru vyru, garbingu žmogumi, daug pamokymų, kartais net primygtinių, esu girdėjęs iš savo krepšinio trenerio Nikolajaus Aleksejenkos. Mano treneris, kiek atsimenu iš jo pasakojimų, yra kilęs iš Kirgizijos (? Kazachijos), daug laiko praleidęs Balta-

Vienos pokylio metu su mergina, kurią myliu

Asmeninio archyvo nuotraukos

rusijoje ir jau seniai gyvenantis Visagine, kaip mėgstu sakyti, tipišką visaginietį. Jis nuolat pabrėždavo vyriškumo ir garbės svarbą. Visada sakydavo, kad turime atsakyti už savo žodžius, jau nekalbant apie veiksmus. Labiausiai įsiminė jo žodžiai: „Умри, но сделай!“ – reiškiantys, jog visi pažadai, nepaisant kliūčių, turi būti įvykdyti. Jeigu pasakei, kad šiandien treniruotėje būsi penktą valandą, privalai būti penktą, nesvarbu, kad gyveni priemiestyje, už dešimties kilometrų, o tavo tėvai išvykę ir neturi kuo atvažiuoti. Tokiu atveju susikrauni daiktus į kuprinę ir bėgi į treniruotę. Arba eini stabdydamas mašinas, tikėdamasis, kad kas nors paveš, bet ištesi savo pažadą. Kitaip niekada netapsi tikru vyru.

Su jo žodžiais sieju dar vieną vertybę – ištikimybę. Įstojau į Karo akademiją nuoširdžiai pasiruošęs tarnauti Lietuvai, vykdyti visus įsipareigojimus pagal kiekvieną kario priesaikos eilutę. Be to, mano treneris mokėjo mus, vaikus, suvienyti. Labai didelių pergalių su savo amžiaus grupės krepšinio komanda neįskovojome. Tai, žinoma, ganėtinai sunku, žinant Lietuvos krepšinio lygį, tačiau dėl to, kad lankiau krepšinio būrelį, dabar galiu pasigirti tikrais draugais, kurie, manau, liks tokie visą gyvenimą.

Nuoširdžiai myliu savo draugus ir laikau juos savo šeimos nariais. Iš tiesų mes retai kreipiamės vieni į kitus vardais – dažniau skamba kreipinys „broli“. Mano broliai visada mane palaiko, pataria. Jie mane išmokė būti stiprų bet kokioje situacijoje. Mes visada stengėmės priimti sprendimus pirmiausia vadovaudamiesi garbingo vyro principais. Bet kokio svar-

besnio sprendimo nepriimu nepasitaręs su savo šeima ir broliais. Kai užsiminiau apie stojimą į Karo akademiją, jie pasakė, kad pasirinkimas puikus – būti karininku man tikrai tiktų, jog manęs laukia puiki ateitis, tiesiog reikia ir toliau siekti užsiibrėžto tikslo. Kai įstojau, jų palaikymas niekur nedingo, jie visada buvo šalia svarbiausiais gyvenimo momentais. Šiek tiek pavydėdami, jog, susiklosčius kai kurioms aplinkybėms, negali tarnauti Tėvynei kartu, jie didžiuojasi manimi, ir tai aš labai vertinu.

Mano broliai – ne tik vaikinai, su kuriais susipažinau žaisdamas krepšinį, bet ir tie, su kuriais mokiausi Visagino technologijos ir verslo profesinio mokymo centre. Iš tiesų, kai pradedu kalbėti apie šią mokyklą su savo būrio kariūnais, pasidomėjus kokiam dėstytojui ar šiaip kitomis aplinkybėmis išgirstu replikų, kad tuoj pradėsiu pasakoti apie geriausią miestą pasaulyje, kuriame yra pati geriausia mokykla. Taip yra dėl to, kad ši mokykla paliko puikų įspūdį, o man patinka ją prisiminti. Žinoma, būrio kolegų jau ne sykį šias mano kalbas yra girdėję, tad, pradėjus iš naujo pasakoti apie savo miestą ar profesinę gimnaziją,

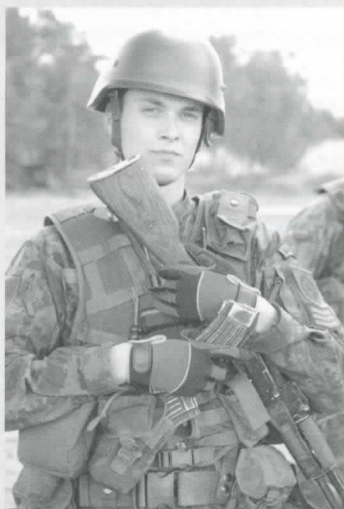
draugiškai pašiepia. Iš tiesų metus, praleistus šioje švietimo įstaigoje, laikau geriausiais savo gyvenime. Mokykla man ištis davė daug. Vertinu aukštą kompetentingų mokytojų dėstytojų lygį, įgytus profesinius įgūdžius, kurie man praverčia ir studijuojant Akademijoje. Kaip minėjau savo absolvento kalboje, išmokau to, ko nėra mokoma mokykloje. Išmokau siekti profesionalumo ir aukščiausios kokybės – buvau mokinių tarybos narys, dažnai tekdavo padėti mokyklos administracijai organizuoti renginius, konferencijas, tarptautinius partnerių susažavimus. Mačiau, kiek dėmesio skiriama kokybei, manimi buvo pasitikima, todėl privalėjau viską atlikti nepriekiausiai, dažnai dėl to net jausdavau nemažą psichologinį spaudimą, tačiau baigus visus darbus rezultatai džiugindavo. Besimokydamas VTPMC susipažinau ir turėjau progą pabendrauti su daugybe protingų žmonių tiek Lietuvoje, tiek ne vienoje stažuotėje užsienyje, kur buvau siunčiamas. Tai, manau, buvo puikūs asmenybės ugdymo metai, kuriems baigiantis aš, visokeriopai palaikomas mokyklos administracijos ir mokytojų, įstojau į Lietuvos karo akademiją.

Žinojau, kur stoju. Dalyvavimas „Žalgirio“ ir kitose jaunųjų šaulių pratybose, stažuotėje Jungtinės Karalystės kadetų sukarintoje stovykloje, bendravimas su studijuojančiais Karo akademijoje draugais, kurie suteikė naudingos informacijos apie Lietuvos kariuomenę ir karybą, davė daug naudos. Nuo dvylikos metų puoselėtą tikslą pasiekiau. Tikslai daro žmonių gyvenimus prasmingus, o tarnaujant kariuomenėje visą gyvenimą, pasiektus tikslus keičia kiti – siektini, ir viskas daroma dėl vieno – „vardan tos Lietuvos“.

Besidomintiems studijomis Karo akademijoje norėčiau palinkėti stiprybės ir motyvacijos. Nemanau, kad tinkamos motyvacijos reikia semtis vien iš materialinių vertybių ar siūlomų socialinių garantijų. Labiausiai reikėtų atsižvelgti į turimas dvasines vertybes. Kol dar nestudijuojate Akademijoje, bandykite surinkti kuo daugiau informacijos apie tarnybą kariuomenėje. Atradę vidinės motyvacijos, kuri, jūsų manymu, yra tokia tvirta, kad išliktų visą gyvenimą, toliau tarnaujant Tėvynės labui, bandykite įstoti į Karo akademiją. Būkite motyvuoti ir mokėkite motyvuoti!

IŠ PIRMŲ LŪPŲ

Krn. Pavel Žuk

- **Jūsų credo** – Nesureikšmink savęs, patylėk, jei neturi ką pasakyti
- **Kada pirmą kartą sužinojote apie Joną Žemaitį-Vytautą?** – 5 klasėje, istorijos pamokoje
- **Kas Jums padarė pačią didžiausią įtaką?** – Vyresnioji sesė
- **Jeigu galėtumėte keliauti „laiko mašina“, kokią mūšį / karinę operaciją norėtumėte pamatyti?** – Šešių dienų karą 1967 m., kai Izraelio kariuomenė pralaužė visų arabų šalių kariuomenių pajėgas
- **Pačiūžos ar slidės?** – Slidės
- **Ką pasikviestumėte į negyvenamą salą?** – Berarą Gryllsą
- **Jeigu nebūtumėte tapęs kariūnu** – Būčiau eilinis
- **Labiausiai erzinantis buitinis darbas** – Drabužių lyginimas
- **Vyro automobilyje visuomet turi būti** – Moteris!
- **Kokia gražiausia Akademijos šventė, tradicija?** – Kariūnų krikštynos
- **Ko reikia, kad įstotum į Lietuvos karo akademiją?** – Stiprių nervų, drausmės
- **Šventė, kurios labiausiai laukiate** – Akademijos baigimas
- **Kai ko nors nežinote...** – Stengiuosi rodyti protinę galvą
- **Trys įdomiausios sporto šakos** – Krepšinis, ledo ritulys, futbolas

- **Mėgstamiausia vieta Akademijoje** – Mano kambarys
- **Mėgstamiausias maisto parduotuvės skyrius** – Pieno produktų
- **Ko iš šių dalykų nesate daręs: pjovęs šieno, kasęs bulvių, kėlęs inkilo?** – Viską dariau!
- **Ar tikite meile iš pirmo žvilgsnio?** – Tikiu
- **Naminis gyvūnėlis, kurio nė už ką neaugintumėte** – Papūga
- **Kokios sporto šakos neleistumėte kultivuoti savo antrajai pusei?** – Sunkiosios atletikos
- **Miego poza** – Kūdikėlio
- **Cepelinai ar mėsinis?** – Mėsinis
- **Negalite gyventi su...** – Netvarkingais žmonėmis
- **Poilsis kalnuose ar paplūdimyje?** – Paplūdimyje
- **Egzotiškiausias patiekalas, kurį esate ragavęs?** – Varlių šlaunelės
- **Futbolas ar krepšinis?** – Krepšinis
- **Mėgstamiausias metų laikas** – Pavasaris
- **Tolimiausia vieta nuo Lietuvos, kurioje esate buvęs** – Didžioji Britanija
- **Prietas, kurio laikotės?** – Nesikerpu prieš egzaminus...
- **Įsivaizduokite, kad Jūs – Karo akademijos viršininkas. Pirmasis Jūsų įsakymas** – Sportas – privalomas!